

[Svend Nielsen.]

Gang —, saa maa man stille de Fordele, der opnaas ved at lade dem virke paa samme Maade som hidtil, overfor de Ulemper, der er ved det, og se, hvad der er størst. Og dér maa jeg hævde, at Fordelene ved at lade dem virke, som de virker nu, er saa afgjort større end Ulemperne, naar man ikke har andet at møde med end det, vi har haft Lejlighed til at se. Det er jo praktisk talt næsten ingenting.

Den højtærede Indenrigsminister rørte ogsaa ved Sygekassedirektoratets Erklæringer. Det har jeg omtalt tidligere, saa tor saa vidt kunde jeg godt forbigaa det; men det forbavser mig, at den højtærede Minister vilde henvise til disse Erklæringer, for hele den Argumentation, der anvendes dér, at det vilde medføre overordentlig store økonomiske Vanskeligheder for Sygekasserne, har jeg jo tilbagevist. Det siges, at Sygekassernes Bestyrelser mangler enhver Evne til at skønne over, om Patienter er blevet raske eller ikke. Det er nu en meget kras Udtalelse overfor Sygekassebestyrelserne, Sygekassedirektoratet dér har fremsat; det tyder ikke paa, at Sygekassedirektoratet har nogen særlig stor Respekt for Sygekassebestyrelserne; men det er ogsaa ganske givet, at det er urigtigt. Der kan ikke være Tale om nogen som helst økonomisk Risiko dér, fordi man ikke paa lægger Sygekasserne nogen som helst økonomisk Pligt, man giver dem en Ret, de kan benytte, naar de finder, det er rigtigt, og vil benytte den, men nogen økonomisk Pligt har de ikke, noget Krav fra disse Lægmands Side overfor Sygekassebestyrelserne er der aldeles ikke Tale om i dette Ændringsforslag.

Den højtærede Indenrigsminister sagde endvidere, at han ønskede Ensartethed, og det rørte jeg ogsaa ved i min første Tale. Han fandt det uheldigt, at der af Anklagemyndighederne kan tages paa forskellig Maade paa en Sag. Jeg har jo svaret derpaa, at Ensartethed er ikke altid det bedste, det kommer an paa at gøre, hvad der er rigtigt i hvert enkelt Tilfælde. Men man kan jo ikke benægte, at naar man vil overlade Sundhedsstyrelsen at træffe Afgørelsen af, om en Sag skal fremmes til Domstolsafgørelse eller ikke, saa tager man Retten fra Anklagemyndighederne, og saa gør man i en vis Forstand Sundhedsstyrelsen til delvis Dommer i sin egen Sag, hvis det er Sundhedsstyrelsen, der har anmeldt den, og det finder jeg ikke er rigtigt og klogt at gøre. Det kan ikke i mindste Maade formilde mig, at der findes noget tilsvarende i Apoteker-

loven, jeg ved jo, at der ogsaa i andre Love findes nogle Bestemmelser, som gaar i den Retning, men jeg har ogsaa hørt adskillige Udtalelser fra Folk, der har haft med disse Sager at gøre, og som gaar ud paa, at det er i allerhøjeste Grad uheldigt, at vi har disse Bestemmelser i Lovene.

Ud fra disse Betragtninger maa jeg fremdeles anbefale ærede Medlemmer at stemme for de Ændringsforslag, som vi fra Venstres Side, i visse Tilfælde med Tilslutning fra anden Side, har stillet.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Overfor det ærede Medlem skal jeg kun gøre følgende faa Bemærkninger. Som Forslaget kommer til at foreligge i Flertallets Affattelse, vil det ikke kunne lægge nogen som helst Hindringer i Vejen for al Lysbehandling paa Badeanstalter og andre Steder, der ikke indeholder en saadan Fare, at der bør være Lægetilsyn dermed.

Med Hensyn til Blokade af Sygehuse vil jeg gøre opmærksom paa, at en saadan er rettet mod to Sider. Den vender sig mod Lægerne og siger: I maa ikke søge disse Stillinger. Lægernes Frihed har vi sikret ved Ændringsforslag Nr. 28, der siger, at Aftaler eller Overenskomster, der tilsigter at hindre, at de i Stykke 1 nævnte Lægestillinger søges af Læger, der ikke er Medlemmer af bestemte Foreninger eller Sammenslutninger, er ugyldige. Dernæst vender Blokaden sig mod selve Sygehuset, mod det paagældende Kommunalraad maa-ske, og her fastsættes det i Lovforslaget, at dersom en saadan Blokade virkelig skulde give sig det Udslag, at man ikke kan faa den fornødne Lægehjælp, kan man gaa den samme Vej som paa alle andre Omraader, hvor der foreligger Strejke, Blokade eller Lockout, nemlig henvende sig til den Forligsinstitution, som vi har her i Landet.

Det syntes af det ærede Medlems Udtalelse, som om han mente, at jeg havde noget imod, at han blev klogere. Det maa jeg bestemt benægte. Tværtimod, det, jeg har ønsket at give Udtryk for, er dette, at det lader sig ikke gøre for det ærede Medlem her i Rigsdagen at lægge de Ændringsforslag, han har stillet, op i et højere Plan, saaledes, at hvis de ikke vedtages, er Døren aaben for Misbrug. Det lader sig ikke gøre for det ærede Medlem at hæve disse Ændringsforslag op i et højere Plan, naar de er af en saadan Beskaffenhed, at det ærede Medlem end ikke i Lægekommis-sionen med den Skarpsindighed, som han formentlig allerede paa det Tidspunkt havde, har faaet Øje paa Problemerne.